

е завладѣла душата ми. Изморена и освежена смъкнахъ боситѣ си крака на пода и зарѣяхъ погледъ изъ стаята. Мама ходи на прѣсти да ме не събуди, а отъ отворения прозорецъ се подаватъ бѣлитѣ грани на нацѣфтѣла люляка и нейното благоухание пълни стаята.

За мигъ се намѣрихъ на прозореца и като хванахъ нѣколко клончета, заврѣхъ лицето си между цвѣтоветѣ и тѣхната свежестъ ме върна къмъ моитѣ ученически години, когато мечтаехъ и блѣнувахъ за щастие и красота, когато цѣлия свѣтъ ми се чинише, че е истински рай, а хората божиитѣ ангели. . . Какъ всички тия мечти и копнежи сж се превърнали на страдание отъ ужаситѣ на дяволскитѣ изчадия, които нѣматъ нищо общо съ божествената промисълъ.

Чухъ по двора говоръ. Сѣпнахъ се и като хваната на мѣстопрестѣплението престѣпница, пуснахъ люлюковитѣ грани и се загледахъ къмъ двора. Тамъ стария ми баща се мжчеше да впрѣга една слаба кобила и едно магаре. Въ колата има орало и шиникъ за сѣидба. Значи и той е закъснѣлъ съ засѣването.

Облѣкохъ се на бързо, искахъ да го видя и му цѣлуна ржката. Той ме толкова много обичаше и обсипваше съ милости. Какви грижи полагаше той, стария учителъ, да ни изучи всички, за да станемъ не само негови замѣстници, а и напжтственици на народа, за извоюване на нови пжтища къмъ напредъкъ и благоденствие.

Дали сега старецътъ вѣрва, че ние некадърнитѣ тѣхни замѣстници сме постигнали това, за което тѣ ни готвиха и че ние не сме подкопали здравитѣ основи на градената отъ тѣхъ сграда, съ толкова много трудъ и жертви? Какъ ще ме посрещне той? Дали съ усмивка, както това бѣше преди балканската война, или все така начумеренъ и съ горящи отъ недоволство очи? Тия въпроси минаватъ презъ съзнанието ми преди да прекрача прага и да се срещна лице въ лице съ него.

— Тате, добро утро. — и се наведохъ та цѣлунахъ вкокалената, отъ непосилна полска работа, ржка.

— Далъ ти Богъ добро, дъще. Добре ми си дошла. Наспа ли се, мойто момиче? . . . отпочина ли си? . . . Ти си дошла съ Маринка и Стамула. . . Казаха ми на нивата